

OM GREVERNE AF FLANDERN 1278-1305

Scene fra Gyldensporeslaget i Courtrai (Kortrijk) 11.jul.1302

Gwijde Van Dampierre blev født i 1226 som næstældste søn af Willem I af Dampierre og Margaretha II af Constantinopel.

Gwijde Van Dampierre gifter sig i 1246 med Mathilda Van Bethune. Han overtager samtidig herresædet Bethune i Dendermonde.

Efter at hans ældre bror Willem II af Dampierre under en turnering i Trazègnies i 1251 var blevet trampet ihjel af heste, bliver Gwijde som 25-årig arving til grevskabet Flandern, der på det tidspunkt styres af hans mor. Han bliver herefter hendes medregent.

Gwijde og Mathilda Van Bethune får følgende børn:

1. Robrecht II Van Bethune - 1247.
2. Willem Van Dendermonde / Crèvecoeur - 1248.
3. Jan Van Vlaanderen - 1250, senere biskop i Metz og prinsbiskop i Luik (Liège).
4. Margaretha Van Dampierre - 1251, der bliver gift med hertug I af Brabant.
5. Boudewijn - 1252.
6. Maria - 1253, der bliver gift med Willem V Van Gulik, og efter hans død med Somon Van Château-Villain.

Efter Mathilda Van Bethune's død i 1263 gifter Gwijde sig med Isabella Van Luxemburg, og overtager samtidig grevskabet Namen (Namur).

Gwijde og Isabella Van Luxemburg får følgende børn:

7. Jan I Van Namen - 1270.
8. Isabella, der bliver gift med Jan I Van Fiennes.
9. Beatrix, der bliver gift med Hugo II Van Châtillon, greve af Blois-Dunois.
10. Johanna.
11. Margaretha, der bliver gift med Alexander, arveprins til Skotland, og efter hans død med Reinoud I Van Gelre.
12. Gwijde, Herre Van Ronse.
13. Hendrik Van Iodi, der gifter sig med Margaretha, datter af greve Diedrik VIII Van Kleef.

Hans mor Margaretha II af Constantinopel dør i 1278, hvorefter han overtager titlen som greve af Flandern.

I 1285 besteg Philip IV kaldet den Smukke kongetronen i Frankrig. Det blev begyndelsen til ufred mellem Frankrig og Flandern. Gwijde Van Dampierre opsagde i 1297 sin feudale troskabserklæring til Frankrig og indgik et militærforbund med den engelske konge Edward I.

Ufreden førte til, at Gwijde og hans sønner Robrecht og Willem en tid var i fangenskab i Frankrig, og senere til Gyldensporeslaget i 1302.

Gwijde Van Dampierre dør i 1305.

OM GREVERNE AF FLANDERN 1322-1346

½ Groot – mønt fra Ludvig II van Nevers tid

Lodewijk (Ludvig) II van Nevers, også kaldet Lodewijk van Crécy, blev født i 1304 som søn af Lodewijk I van Nevers. Han voksede op ved hoffet i Paris.

I juli 1320 blev han forlovet med den 8-årige Margaretha, der var datter af den franske konge Philip V.

I 1322 døde hans far et par måneder før farfaderen Robrecht III van Betune. Det blev derfor Ludvig II, der overtog titlen og hvervet som greve af Flandern.

Mens forgængerne havde ført en engelskvenlig politik for at sikre sig mod fransk ekspansionisme, førte Ludvig en meget franskvenlig politik.

Denne politik kunne føre til, at de store uldleverancer fra England, der var grundlaget for de flamske byers rigdom, faldt bort. Ludvig kom dermed i en interesse-konflikt med sine egne undersåtter.

I november 1323 førte det, i forbindelse med en forhøjelse af de grevelige afgifter, til en opstand i kystområderne. Ludvig måtte flygte til Frankrig.

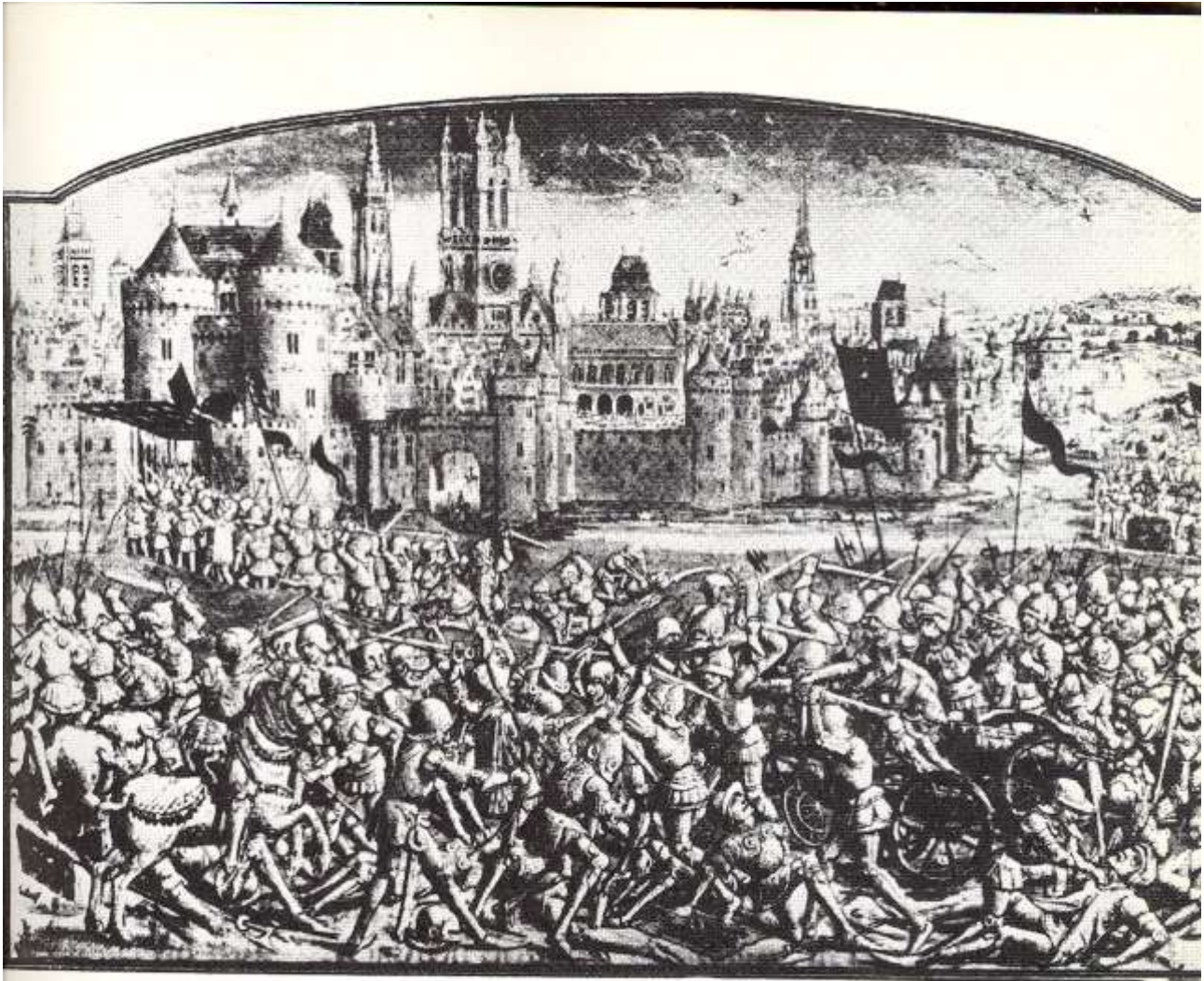
I 1328 tilføjede den franske hær de oprørske flamlændere et stort nederlag i et slag ved Kassel, og fratog dem derefter nogle af deres hidtige privilegier.

Da Hundredeårskrigen startede i 1337 valgte Ludvig at holde med franskmændene mod englænderne. Da han lod de engelske købmænd i Flandern fængsle, førte det til et øjeblikligt engelsk forbud mod eksport af uld til Flandern.

I begyndelsen af 1339 blev modstanden mod Ludvig så stor, at han igen måtte flygte, og slutningen af året for altid forlod sit grevskab.

Ludvig II van Nevers døde under et slag ved Crécy den 25. august 1346.

OM GREVERNE AF FLANDERN 1346-1384

*Billede af slaget ved Beverhoudsveld i maj 1382, hvor Philip van Artevelde slog Brugges borger-
skab.*

Ludvig (Lodewijk) II van Male blev født i 1330 som søn af greven af Flandern Ludvig (Lodewijk) II van Nevers.

Faderen døde i 1346 i et slag mod englænderne under den i 1337 opståede krigstilstand, der senere fik navnet Hundredeårskrigen. Under slaget blev Ludvig selv alvorligt såret, hvorfor han i flere måneder derefter opholdt sig på hertugen af Brabant's borg i Tervuren.

Han efterfulgte samme år, i en alder af 16 år, faderen som greve af Flandern.

Ludvig blev af væverlaugene, der på det tidspunkt havde den egentlige magt i de flamske byer, tvunget til at anerkende den engelske konge Edward III som overhoved, og forlove sig med hans datter Isabella. Det skete i marts 1347.

Efter råd fra den franske konge og med støtte fra paven og hertug Jan III af Brabant brød han forlovelsen og flygtede i april 1347 til Frankrig.

Allerede den 1.juli fandt hans forlovelse med Jan III af Brabant's datter Margaretha sted i Tervuren. Kort efter blev de gift i Vilvoorde.

Under påskud af at hans svigerfar uden hans godkendelse havde ordnet arvefølgen, angreb han sin svoger hertug Wenceslas og slog ham i 1356 i Scheut. Derefter indtog han byerne Mechelen (Malines), Antwerpen, Leuven (Louvain) og Brussel.

Ved freden i Aat i 1357 overtog han lenet Mechelen og byen Antwerpen.

Efter at hans datter i 1361 var blevet enke, fik han hende i 1369 gift med Philip den Dristige, der var hertug af Burgund.

I 1379 udbrød der opstand i Gent, fordi Brugge's handelsliv i mange år var blevet favoriseret i forhold til Gent's og andre byers.

Det resulterede i et regulært slag i maj 1382 ved Beverhoutsvelde, hvor Ludvig og hans tilhængere i Brugge blev slået af en Gentisk borgerhær på 5.000 mand under ledelse af Philippe van Artevelde. Ludvig måtte søge hjælp hos den franske konge. Det førte til at de oprørske byers folkemilits sidst i november 1382 blev nedkæmpet i et slag ved West-Roosebeke, hvor 20.000 militsfolk blev dræbt.

Ludvig (Lodewijk) II van Male døde i 1384.

